

VNITŘNÍ HRAD

*Toto pojednání, zvané **Vnitřní hrad**, napsala Terezie od Ježíše, mniška Naší Paní Karmelské pro své sestry a dcery bosé karmelitky.*

JHS

1. Málokteré věci, které mi ukládala poslušnost, pro mě byly tak obtížné, jako psát nyní o věcech modlitby; jednak se mi nezdá, že by mi Pán dal ducha či touhu, abych tak učinila; jednak už tři měsíce mám slabou hlavu a v ní takový hukot, že i nezbytné záležitosti vyřizuji písemně jen s utrpením. Avšak vědouc, že síla poslušnosti obvykle urovnává to, co se zdá být nemožné, udělám to s dobrou vůlí a ráda, ačkoliv se přirozenosti zdá, že přitom velice trpí. Pán mi totiž nedal tolik ctnosti, abych boj s ustavičnými chorobami a všemožnými starostmi vedla bez velkého odporu ze strany mé přirozenosti. Ať to učiní ten, jenž pro mě svou milostí učinil už tolik mnohem obtížnějších věcí a v jehož milosrdenství důvěřuji.

2. Myslím, že sotva dokážu říci více, než jsem již napsala jinde, když mi to bylo uloženo, a spíše se bojím, že to bude skoro totéž; stojím tu na počátku tohoto spisu jako ptáci, které naučili mluvit, ale kteří neumí víc než jen dokola opakovat, co je naučili či co slyší. Jestli Pán bude chtít, abych řekla něco nového, Jeho Veličenstvo mi to vnukne anebo připomene, co jsem již dříve řekla, vždyt' i s tím bych se spokojila, protože mám paměť tak špatnou, že by mě potěšilo najít v ní znovu jisté věci, které se podle mínění druhých, zdály být dobře vystiženy, a to pro případ, že jsou ztraceny.¹ Ale i kdyby mi Pán nedopřál ani toto a já byla unavená a moje bolest hlavy zesílila, bude mi k užitku alespoň to, že jsem poslechla, i kdyby z toho, co řeknu neměl být žádný jiný prospěch.

3. Z poslušnosti tedy začínám psát dnes, na den Nejsvětější Trojice roku 1577,² v tomto klášteře sv. Josefa na Karmelu v Toledu, kde nyní žiji. Ve všem se podřizuji úsudku velmi vzdělaných osob, které mi přikázaly psát.³ Kdybych snad vyslovila něco, co se neshoduje s učením svaté římskokatolické církve, bude to z nevědomosti, ne se zlým úmyslem. To ať je zřejmé, neboť z Boží dobroty jsem jí podřízena a budu se vždy podřizovat. Ať je Bůh žehnán a oslavován na věky.

4. Ti, kdo mi přikázali psát, mi řekli, že mnišky těchto klášterů Naší Paní Karmelské potřebují, aby jim někdo vyjasnil některé pochybnosti stran modlitby; a protože se domnívá, že ženy si mezi sebou navzájem lépe rozumějí a s ohledem na lásku, kterou ke mně mají, že bylo by daleko vhodnější, kdybych k nim promluvila já. Nebylo by tedy marné, kdyby se dílo zdařilo; a tak se ve svém spise obracím především k nim, už proto, že se mi zdá nerozumné myslet si, že bych mohla prospět i dalším lidem. Bůh mi prokáže velkou milost, jestliže tento spis některé z mých sester poslouží k tomu, aby Ho chválila o nějaký ten kousíček více. Jeho Veličenstvo dobře ví, že nezamýšlím nic jiného; a je naprosto zřejmé, že pokud se mi podaří něco sdělit, ony zajisté pochopí, že to není ze mě, ledaže by měly tak málo rozumu, jako já mám schopností pro psaní takových věcí, pokud mi je z jeho milosrdenství neudělí Pán.

¹ Narážka na *Knihu Života*, která už několik let spočívala v rukou inkvizice.

² 2. 6. 1577. Rukopis dokončí v Avile 29. 11. téhož roku, viz *epilog*.

³ Psaní této knihy jí uložili Jeroným Gracián a její tehdejší zpovědník Alonso Velásquez.